

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 124.928 van 3 november 2003
in de zaak A.120.927/XIV-9970.**

In zake :

1) XXX,
2) XXX
die woonplaats kiezen bij
Advocaat P. WAUMAN,
kantoor houdende te 1200 BRUSSEL,
Georges Henrilaan 431

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op XXX, en XXX, geboren op XXX, beiden van XXX nationaliteit, op 13 mei 2002 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2002 tot bevestiging van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 5 februari 2002 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, naar de verzoekende partijen verstuurd op dezelfde datum;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 17 mei 2002 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 20 mei 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 25 juni 2003 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. WAUMAN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van Adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partijen komen België binnen op 27 december 2001 en verklaren zich vluchteling op dezelfde datum.

1.2. Op 5 februari 2002 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 18 april 2002 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen. Dit zijn de bestreden beslissingen. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal met betrekking tot XXX is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag kennelijk ongegrond is. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.

Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U, een XXX staatsburger van XXX afkomst, verklaart uw land te hebben verlaten omdat u er het slachtoffer werd van afpersingspraktijken. U werd geregeld gebeld met de vraag om smeergeld. U vreesde te worden omgebracht door handlangers van de gewezen procureur, die zijn functie verloren had nadat u tegen hem klacht had ingediend. Nadat uw familieleden werden ontvoerd en uiteindelijk konden vrijkomen, besloot u uw land te verlaten. U vreesde dat de ontvoerders u zouden vinden en nog meer geld van u zouden eisen. U verliet K. op 25 december 2001 en diende samen met uw echtgenote XXX, (o.v. 5.166.824), uw zus S. en haar echtgenoot Z. (o.v. 5.168.344) op 27 december 2001 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

In 1987 kreeg u de toestemming uw eigen huis te bouwen. Aanvankelijk werd u dit door de toenmalige voorzitter van de landbouwwraad verhinderd. Hij zei u om naar Israël te gaan, hiermee verwijzend naar de joodse origine van uw vrouw. Vanaf 1996 werd u geregeld opgebeld door mensen die u smeergeld vroegen. U werd opgebeld door B., die voorzitter van de landbouwwraad was. Op 23 augustus 1996 ging u naar het parket van B. om er klacht in te dienen nadat uw velden in brand gestoken waren. U had twee dagen voordien op uw velden het bezoek gekregen van twee mannen van het uitvoerend comité van uw district. U werd bij het parket ontvangen door procureur K., volgens wie de brand niet opzettelijk zou zijn aangestoken. Uw zus werd nadien door deze twee mannen opgebeld. Op 7 januari 2000 verhuisde u naar K. U had zich met uw problemen tevergeefs tot het parket en de politie gericht. U woonde één jaar en acht maanden in K. zonder er problemen te kennen. U liet zich daar echter niet officieel inschrijven omdat u vreesde daar gevonden te worden door degenen die uw neef, de zoon van uw zus, in november 1999 ontvoerd hadden. Zijn ontvoerders hadden hem gezegd zijn ouders te bedanken dat ze geweigerd hadden te betalen. Het ging hier om dezelfde mensen als degenen die eisten dat u afstand zou doen van uw stuk grond. U verliet K. omdat u op 15 augustus 2001 de persoon zag die u op 19 juli 1996 in uw dorp had aangevallen. U werd door uw werkgever naar een appartement gestuurd om er werken te evalueren en zag daar de persoon die u had aangevallen. U denkt dat dit geen toeval kan zijn. U vroeg uw vriend M. om uit te zoeken waarom uw werkgever, K., zich in u interesseerde. U had voordien nooit problemen gekend met uw werkgever. U vernam op 20 augustus 2001 van M. dat uw werkgever op vakantie was geweest in B. en dat hij vroeger medewerker was geweest van het partijcomité voor uw provincie. K. zou vernomen hebben dat drie mensen uit hun functie ontheven waren geweest. De door u ingediende klachten hebben bijgevolg effect gesorteerd. Uw werkgever zou M. verder verteld hebben dat uw afpersers op zoek waren naar boeren van joodse afkomst. U begreep dat de drie overheidsfunctionarissen die wegens uw klachten hun werk hadden verloren op wraak uit waren. M. raadde u aan naar uw dorp terug te keren. Op 21 augustus 2001 kwam u in uw dorp aan. Op 25 augustus 2001 ging uw vrouw samen met uw kind en uw zus inkopen doen. Bij hun terugkeer werden ze een mini-bus in gesleurd. Ze werden ontvoerd door handlangers van de ex-procureur die zich wilde wreken. U deed aangifte van hun verdwijning bij het politiehooft. Op 10 november 2001 kwam een vrouw naar u toe die u 10000\$ vroeg voor de vrijlating van uw familieleden. De dag volgend op de vrijlating van uw vrouw en kind vertrok u naar K. U verliet K. op 25 december 2001 en kwam twee dagen later in België aan.

Er moet eerst en vooral opgemerkt worden dat de door u ingeroepen motieven om uw asielaanvraag te staven vreemd zijn aan de criteria die de toekenning van asiel wettigen. U werd samen met uw familieleden in uw dorp het slachtoffer van afpersingspraktijken, machtsmisbruik en wraak uitgaande van de lokale dorpsvoorzitster en haar handlangers. U verklaart dat de joodse origine van uw echtgenote mee aan de basis ligt van de problemen. Uw vrouw, die omwille van haar origine zou zijn gevisieerd, repte op het Commissariaat-generaal echter met geen woord over het feit dat haar joodse origine iets met de afpersingen te maken zou hebben. Uit haar verklaringen bleek dat men jullie viseerde omdat jullie welgesteld waren en uit wraak voor het ontslag van de functionarissen als gevolg van de door u ingediende klachten. Zelfs al zou haar joodse origine mede aan de basis liggen van uw problemen, maakt u niet aannemelijk dat u niet kon rekenen op de bescherming van uw autoriteiten in de zin van de Vluchtelingenconventie. Zo werden de functionarissen tegen wie u klacht indiende uit hun functie ontzet. Ook wijst niets erop dat u niet bij hogere instanties bescherming kon krijgen tegen het machtsmisbruik van de lokale machthebbers. Ook dient te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat er van overheidswege geen discriminatie bestaat ten opzichte van joden, dat de omstandigheden voor de joden dezelfde zijn als voor de andere nationaliteiten in XXX en dat de overheid wel degelijk bescherming biedt aan joden (bron: Positie van de Joodse bevolkingsgroep in XXX, Ministerie van Buitenlandse Zaken, Den Haag, 7 december 1999, p. 32; Report on the factfinding mission to XXX-Examination of conditions for the Jewish minority, Council of the European Union, Brussel, 28 juni 2000, p.21). Het feit dat u bovendien besloot terug te keren naar uw dorp nadat u in K. uw aanvaller had herkend, doet vragen rijzen omtrent de ernst van de door u aangehaalde vrees. U zegt dat M. u aanraadde naar uw dorp terug te keren maar u zegt voordien dat diezelfde M. u had gezegd dat hij vernomen had dat uw afpersers op wraak uit waren. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat in uw hoofde geen vermoeden van een gegronde vrees, zoals vervat in de Vluchtelingenconventie van 28 juli 1951, kan worden vastgesteld.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte, huwelijksakte, de geboorteakte van uw zoon, zijn medische kaart evenals studentenkaart, uw militair boekje, rijbewijs evenals certificaten en diploma's (zeemanscertificaat, technische opleiding, getuigschrift van visser, sportinstructeur) en de overlijdensaktes van uw vader en de stiefbroer van uw schoonbroer, het uittreksel van de akte van overlijden van uw neef) wijzigen hier niets aan (en) betreffen hoofdzakelijk identiteitsgegevens, die echter niet ter discussie staan. De brief die u door de procureur van B. gestuurd werd aangaande de verdwijning van uw familieleden bevestigt dat deze zaak door de autoriteiten werd onderzocht

maar dat de opsporingsactiviteiten tot dan toe niets hadden opgeleverd. De akte opgesteld naar aanleiding van de brand van uw velden bevestigt het door u geleden verlies veroorzaakt door de brand. De handgeschreven brief van de politie van het district van B. die dateert van 3 maart 1999 over de weigering om een strafzaak te openen naar aanleiding van de door uw vrouw ingediende klacht vermeldt dat bijkomende maatregelen zullen worden getroffen om de daders van de diefstal op te sporen en dat degene die klacht heeft ingediend over het genomen besluit wordt ingelicht. Deze documenten wijzigen echter niets aan bovenstaande vaststellingen.

(...).”.

De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal met betrekking tot XXX is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag kennelijk ongegrond is. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.

Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U, een XXX onderdaan van joodse origine, verklaart XXX te hebben verlaten omdat u werd afgeperst, ontvoerd en met de dood bedreigd. U verklaart vervolgd te zijn door lokale en regionale overheden, die u geen rustig leven gunden in uw dorp O., waar u samen met uw familieleden een landbouwbedrijf runde. U werd vervolgd omdat het u voor de wind ging, u een goed leven leidde en winst maakte in uw landbouwbedrijf. U vetrok uit K. op 25 december 2001 en diende samen met uw echtgenoot, XXX (o.v. 5.166.824) en uw schoonzus en -broer, S. en Z. (o.v. 5.168.344) op 27 december 2001 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Uw problemen begonnen in 1995, toen de voorzitter van de dorpsraad, B., u geld vroeg voor de renovatie van de plaatselijke kleuterschool. U betaalde haar 200\$, maar vernam later dat dit geld nooit op de juiste plaats terecht kwam. Vanaf dat ogenblik besloot u geen geld meer te geven aan deze vrouw. Van januari '96 tot mei '96 werd u geregeld opgebeld door B., haar secretaresse of chauffeur. Later werd uw schoonbroer of schoonzus gevraagd 3000\$ te betalen. Uw schoonzus ging B. opzoeken en vroeg haar te stoppen met deze afpersingspraktijken. Uw schoonzus dreigde ermee klacht te zullen indienen bij het parket. Andere boeren betaalden B. eveneens smeergeld. Iemand heeft klacht ingediend tegen haar, maar u weet niet wie. U bent ervan overtuigd dat B. dacht dat uw schoonzus die klacht had ingediend en daarom uit was op wraak. Op 7 januari 2000 verhuisde u samen met het gezin van uw schoonzus en schoonbroer naar K., waar u één jaar en acht maanden woonde, alvorens op 21 augustus 2001 terug te keren naar uw dorp O. In K. werkten uw man, zijn zus en haar man voor K., een man die het bouw- en renovatiebedrijf 'L.' leidde. Op 15 augustus 2001 gingen uw familieleden naar een appartement om er bepaalde werken te evalueren. Uw man en schoonbroer herkenden daar de man die hen op 19 juli 1996 in uw dorp had aangevallen. Uw man of schoonbroer belde vervolgens M. op, de man aan wie ze hun werk te danken hadden en vroegen dat hij zou informeren naar hun werkgever. Vijf dagen later vertelde M dat K. voormalig medewerker was van het 'o. k.' in Z. U vernam ook dat de procureur, het politiehooft en het hoofd van de 'r.' waren ontslagen door hogere instanties, dit ten gevolge van de door u ingediende klachten. Op 21 augustus 2001 besloot u terug naar O. te gaan. Op 25 augustus 2001 werd u op de terugweg van een uitstap met uw schoonzus en kind ontvoerd en in een mini-bus gesleurd. Toen u vroeg wat de ontvoerders van u wilden, antwoordden ze dat u maar vroeger had moeten betalen in plaats van klacht in te dienen. U werd naar een schuur gebracht en daar vernederd en aangerand. U begreep dat u ontvoerd werd door toedoen van de ex-procureur. U kwam in een bos terecht waar tenten waren opgesteld. Er waren zo een twintig gewonden in het kamp die het onderling hadden over T. Ze droegen U.-U. en R.-emblem. Verder telde het kamp drie gewapende bewakers, een dokter en een vrouw, die S. heette. U heeft uw vrijlating aan deze S. te danken, aan wie uw echtgenoot 10000\$ overhandigde. De dag volgend op uw vrijlating vertrok u naar K., waar u een appartement huurde. U bleef in K. tot aan uw vertrek uit XXX op 25 december 2001. Uw man en schoonbroer hadden meteen na uw verdwijning hiervan aangifte gedaan bij de politie, die beloofde u en de daders te vinden. Uit angst om door de ex-procureur, ex-hoofd van de 'r.' of door het voormalig politiehooft te worden gevonden, besloot u uiteindelijk XXX te ontvluchten.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in uw dorp het slachtoffer werd van afpersingspraktijken die uitgingen van de voorzitter van de dorpsraad. Deze vrouw perste verschillende boeren af en kon het niet hebben dat u niet op haar eisen wilde ingaan. Ook werd u gevisieerd omdat een aantal functionarissen ontslagen waren na de door u ingediende klachten. Het betreft hier echter problemen die vreemd zijn aan de criteria die de toekenning van asiel wettigen, nl. vervolging omwille van uw ras, nationaliteit, geloof, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. U werd immers gevisieerd omdat u goede zaken deed en in de ogen van uw afpersers over voldoende middelen beschikte en uit wraak omdat bepaalde personen uit hun functie waren ontzet. Nergens blijkt uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal dat er enig verband zou bestaan tussen uw afkomst en de door u aangehaalde problemen. U kon bovendien op bescherming rekenen van uw autoriteiten tegen die lokale functionarissen en hun handlangers. U zegt zelf dat de door u en uw familieleden ingediende klachten enig resultaat hadden, aangezien drie lokale machthebbers ontslagen of vervangen werden. U liet na bescherming te zoeken bij de autoriteiten nadat u door één van uw ontvoerders werd vrijgelaten. Voorts is het op zijn minst eigenaardig te noemen dat u, nadat u zich in K. achtervolgd voelde door mensen uit uw dorp die u vroeger belaagd hadden, nota bene besliste om terug in uw dorp te gaan wonen.

Nergens blijkt uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal dat uw origine aan de basis ligt van uw problemen. Uw echtgenoot, schoonzus en schoonbroer verklaarden echter dat uw joodse origine en de joodse origine van uw schoonbroer mede de oorzaak vormden van het feit dat jullie gevisieerd werden. Ook u haalde op de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat uw origine mede oorzaak was van uw problemen. Zelfs als dit het geval was, maakt u niet aannemelijk dat u niet kon rekenen op bescherming van de XXX autoriteiten in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt immers dat er van overheidswege geen discriminatie bestaat ten opzichte van joden, dat de omstandigheden voor joden dezelfde zijn als voor de andere nationaliteiten en dat de overheid wel degelijk bescherming biedt aan joden (bron: Positie van de Joodse bevolkingsgroep in XXX, Ministerie van Buitenlandse Zaken, Den Haag, 7 december 1999, p.32; Report on the fact-finding mission to XXX-Examination of conditions for the Jewish minority, Council of the European Union, Brussel, 28 juni 2000, p. 21). De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten wijzigen niets aan hetgeen hieraan voorafgaat. U brengt weliswaar een heel aantal identiteitsdocumenten voor (geboorteakte, huwelijksakte, geboorteakte van uw kind, attest van rijbewijs, rijbewijs, diploma, studentenkaart van uw zoon), die echter slechts uw identiteitsgegevens, die overigens niet ter discussie staan, bevestigen.

Gelet op hetgeen voorafgaat kan in uw hoofde geen vermoeden van een gegronde vrees, zoals vervat in de Vluchtelingenconventie van 28 juli 1951, worden vastgesteld. (...).”.

2.1. Overwegende dat verzoekers in een eerste middel in essentie aanvoeren dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn bevoegdheid heeft overschreden door in de ontvankelijkheidsfase te beslissen tot de ongegrondheid van hun asielaanvraag, dat de Commissaris-generaal een uitgebreid onderzoek ten gronde heeft gevoerd, daar waar slechts een oppervlakkige controle diende te gebeuren en dat hen op die manier de normale beroepsmiddelen worden ontnomen die voorzien zijn tegen een beslissing ten gronde, met name het beroep bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen;

Overwegende dat het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenconventie) aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid geeft, meer in het bijzonder voor wat betreft de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag; dat van deze bevoegdheid door de Belgische wetgever werd gebruik gemaakt middels artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat de Minister of diens gemachtigde op grond van artikel 52, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet kan beslissen dat de vreemdeling die het Rijk is binnengekomen

zonder te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden, die zich vluchteling verklaart en vraagt als dusdanig erkend te worden, niet zal worden toegelaten in die hoedanigheid in het Rijk te verblijven, wanneer de vreemdeling zich bevindt in één van de gevallen bedoeld in de artikelen 52, § 1, 2°, tot 5°, en 7°, van de Vreemdelingenwet; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die gevat is door een dringend beroep tegen een dergelijke beslissing, moet nagaan of voormelde bepaling op correcte wijze werd toegepast; dat hij naar luid van artikel 63/3, § 1, van de Vreemdelingenwet de aangevochten beslissing bevestigt of beslist dat de betrokkene voorlopig wordt toegelaten tot de binnenkomst, het verblijf of de vestiging in de hoedanigheid van kandidaat-vluchteling; dat voormeld artikel 52 aan de Commissaris-generaal de mogelijkheid biedt een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van een aantal criteria; dat één van de onontvankelijkheidsgronden de “kennelijke ongegrondheid” is; dat een asielaanvraag kennelijk ongegrond is wanneer de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging; dat de Commissaris-generaal in casu op grond van de hem toegekende bevoegdheid in de ontvankelijkheidsfase heeft besloten tot de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvraag van verzoekers; dat, in tegenstelling tot wat verzoekers aanvoeren, de Commissaris-generaal geenszins is overgegaan tot een onderzoek ten gronde; dat hij in het kader van het onderzoek van een asielaanvraag over de mogelijkheid beschikt alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om met kennis van zaken een beslissing te nemen; dat hij daartoe elke asielaanvraag afzonderlijk onderzoekt en alle dienstige elementen, beschikbaar in het administratief dossier, bestudeert, hierbij rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van het nemen van de beslissing; dat deze appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst in elk stadium van de procedure gebeurt; dat uit de lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat zij vooreerst een gedetailleerde uiteenzetting van de feiten bevatten, zoals verzoekers deze weergaven tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal; dat de Commissaris-generaal de verklaringen van verzoekers zorgvuldig heeft onderzocht en getoetst aan de wettelijke criteria, rekening houdend met de situatie in het land van herkomst; dat hij op grond hiervan heeft besloten tot de onontvankelijkheid van hun asielaanvraag; dat de bestreden beslissingen steunen op omstandige overwegingen; dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt dat de Commissaris-generaal zijn bevoegdheid, bepaald door artikel 52 van de Vreemdelingenwet, heeft overschreden door, na een gedetailleerd onderzoek, te beslissen tot de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvraag van verzoekers; dat hij derhalve in casu op goede gronden heeft overwogen, zoals blijkt uit de analyse van het tweede middel, dat een verder onderzoek zich niet opdrong, gelet op het relaas van verzoekers; dat het eerste middel ongegrond is;

2.2. Overwegende dat verzoekers een tweede middel afleiden uit de schending van de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 7 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

Overwegende dat, wat de ingeroepen motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hun verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;

Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvragen heeft besloten op grond van de volgende motieven:

- verzoeker stelde dat de joodse origine van zijn vrouw aan de basis lag van hun problemen, terwijl verzoekster hier op het Commissariaat-generaal zelf met geen woord over repte. Uit haar verklaringen bleek dat hun welgesteldheid en het feit dat drie functionarissen ontslagen waren ten gevolge van hun klachten, aan de grondslag lagen van de moeilijkheden. Dit zijn problemen die vreemd zijn aan de criteria die de toekenning van asiel wettigen;
- verzoekers maken niet aannemelijk dat ze niet konden rekenen op de bescherming van de plaatselijke autoriteiten in de zin van de Vluchtelingenconventie. Zo werden de functionarissen tegen wie ze klacht indienden, uit hun functie ontzet. Ook wijst niets erop dat ze geen bescherming konden zoeken bij hogere instanties tegen het machtsmisbruik van de lokale machthebbers;
- uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er van overheidswege geen discriminatie bestaat van joden;
- het feit dat verzoekers terugkeerden naar hun dorp nadat verzoeker in K. zijn aanvaller had herkend, doet vragen rijzen omtrent de ernst van de door hen aangehaalde vrees;

Overwegende dat verzoekers vooreerst aanvoeren dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de door hen aangebrachte feiten te grondig heeft onderzocht om nog te kunnen concluderen tot de kennelijke ongegrondheid van hun asielaanvragen; dat uit de analyse van het eerste middel blijkt dat de Commissaris-generaal op wettige wijze heeft besloten dat geen verder onderzoek van de asielaanvraag was vereist; dat verzoekers verder aanvoeren dat zij niet op de bescherming van de plaatselijke autoriteiten konden rekenen aangezien de drie ontslagen personen werden vervangen door personen die eveneens bedreigingen uitten, en aangezien de persoon die aan de basis lag van verzoekers problemen, mevrouw B., haar functie behield; dat volgens verzoekers de Commissaris-generaal dit laatste feit niet weerlegt; dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de Commissaris-generaal op grond van omstandige overwegingen besluit dat niets erop wijst dat verzoekers geen bescherming konden krijgen bij hogere instanties tegen het machtsmisbruik van de lokale machthebbers; dat de Commissaris-generaal op grond van het geheel van de feiten, opgesomd in de bestreden beslissingen, in redelijkheid kon besluiten dat verzoekers wel

degelijk bescherming konden zoeken bij de autoriteiten; dat de feiten die verzoekers aanhalen in hun verzoekschrift de conclusie van de Commissaris-generaal niet weerleggen; dat verzoekers ten slotte aanvoeren dat niet alleen hun joodse oorsprong aan de basis ligt van de aanhoudende problemen in hun land van herkomst, maar dat zij tevens vrezen voor vervolging op grond van hun toebehoren tot een bepaalde “sociale groep”, met name “de groep van welvarende boeren in XXX”; dat volgens verzoekers de Commissaris-generaal dit laatste niet weerlegt; dat verzoekers niet aantonen dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt met betrekking tot de afwezigheid van discriminatie van joden door de XXX overheid onjuist is; dat verzoekster bovendien zelf verklaarde dat hun welvaart aan de basis ligt van hun problemen, doch haar joodse afkomst niet vermeldde; dat de Commissaris-generaal bijgevolg in redelijkheid kon beslissen dat de asielaanvraag van verzoekers vreemd is aan de criteria van de Vluchtelingenconventie; dat het tot de appreciatiebevoegdheid van de Commissaris-generaal behoort om te bepalen of de door verzoekers aangevoerde feiten al dan niet onder de noemer “sociale groep” vallen; dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen in haar rechtspraak het begrip “bepaalde sociale groep” omschrijft als “een groep gekenmerkt ofwel door aangeboren, onwijzigbare kenmerken, ofwel door vroegere kenmerken, daar het niet in hun (zijn) macht ligt om hun (zijn) voorgeschiedenis of vroegere ervaring te wijzigen, of op een op vrijwillige basis samengestelde groep op voorwaarde dat hun doelstelling dermate belangrijk is voor hun menselijke waardigheid dat niet gevraagd mag worden dat de betrokkenen er afstand van zouden doen”; dat, gelet op voormelde omschrijving, blijkt dat de stelling van verzoekers als zouden zij tot een sociale groep in de zin van de Vluchtelingenconventie behoren, feitelijke grondslag mist, zodat de Commissaris-generaal in redelijkheid de bestreden beslissingen kon nemen;

Overwegende dat verzoekers niet aantonen waarom de Commissaris-generaal niet in redelijkheid en zonder schending van de motiveringsplicht, kon besluiten dat de asielaanvraag van verzoekers geen verband houdt met de criteria van de Conventie van Genève, en dat er, wat hen betreft, geen ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie; dat verzoekers derhalve geen aanspraak maken op de hoedanigheid van vluchteling en zich bijgevolg niet kunnen beroepen op de schending van de Conventie van Genève; dat het tweede middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, ieder voor de helft.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie november tweeduizend en drie, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.